

DEN HAAG / RANDGEMEENTEN

Een afscheid met een traan

Leidschendam - Riet Geers (69) pinkt af en toe een traantje weg als ze het fotoboek bekijkt. Ruim vijftig pagina's met tekeningen, foto's en bedankbriefjes. Zelfgemaakt door dankbare gehandicapte kinderen, die ooit onder haar hoede hebben leren zwemmen. Twintig jaar geleden riep zij met dat doel voor ogen de stichting Zwemmers voor Gehandicapten (ZvG) in het leven. Deze week nam de Leidschendamse afscheid met een receptie in ontmoetingscentrum de Schuitemeester.

Daar word je toch stil van als je dat ziet. Die kinderen zijn nu nog dankbaar dat zij hebben leren zwemmen. Ze zijn uren bezig geweest om die paar zinnestukjes op te schrijven".

Dan weer een schaterlach als ze vertelt over de zoen van burgemeester W. de Vreeze tijdens de afscheidsreceptie. „Hij zong zelfs mee met een speciaal voor mij geschreven lied".

'Tante Riet' had zaterdag graag nog één keer een uurtje zwemmen willen geven in zwembad de Fluit. Maar de bestuursleden van de ZvG dachten daar anders over. „Ik werd benoemd tot erelid van de club en kreeg een mooie tinnen vaas van de ouders van de kinderen". Vol trots vertelt ze over het optreden van Clown Mandola voor de kinderen.

„Die had ik ergens gezien en toen dacht ik: die moet ik hebben bij mijn afscheid. Een van de vaders bood aan om het optreden te betalen. Ik had voor alle pupillen en de leiding een lepeltje gekocht met een opschrift als aandenken. In totaal zestig stuks. Bovendien heb ik de Riet Geers Trofee ingesteld. Deze wordt elk jaar uitgereikt aan iemand van de leiding. Die mensen komen elke zaterdag zo trouw en vroeg uit hun bed en ik vind dat ze allemaal zo'n trofee verdienen".

De Leidschendamse, al 45 jaar woonachtig in 'De Zijde' aan de Mauvelaan, is nog steeds verbaasd over het grote aantal belangstellenden tijdens de afscheidsreceptie. Haar huisgenoot Jan Brijs schat het aantal op ruim tweehonderd.

„We hadden niet eens voldoende ruimte in het receptieboek", zegt hij. Eigenlijk was het feest al begonnen op koninginnedag. Toen ontving Riet Geers uit handen van de burgemeester

een koninklijke onderscheiding. „Bovendien was ik de achttiende nog jarig. Dus het is eigenlijk driedubbel feest deze maand".

Watervrees

Riet Geers geeft al bijna veertig jaar zwemles. Eerst op scholen en zwemverenigingen in Den Haag en Leiden en sinds 1971 in gemeentelijk zwembad de Fluit.

Zij stapte destijds op eigen initiatief naar de gemeente om te informeren naar de mogelijkheden een uurtje per week zwemles te geven aan gehandicapte kinderen in het gemeentelijk bad.

„Er was alleen nog een gaatje op zaterdagochtend tussen kwart voor acht en kwart voor negen. Die kans heb ik met beide handen aangegrepen. Het tijdstip is sindsdien hetzelfde gebleven. Later kregen we nog een kwartiertje extra voor het waterpolo".

Iedereen kan volgens Riet Geers leren zwemmen. Maar geduld is soms erg belangrijk. „Je moet alles voordoen en vooral steeds voor afleiding zorgen. Dan zijn de kinderen niet zo gespannen en gaat het vanzelf".

Zij heeft haar eigen methode ontwikkeld om watervrees tegen te gaan. „Ik doe net alsof ik een bal in het water laat vallen en vraag dan of hij of zij hem eruit wil halen".

De groep kinderen is in de loop der jaren gegroeid van vijftien tot vijfenveertig. De leeftijden van de deelnemers variëren van

Riet Geers met haar pupillen in het zwembad De Fluit. Foto Jos van Leeuwen.

vijf tot vijfenveertig jaar. Sommigen komen al twintig jaar zwemmen. Ze komen niet alleen uit Leidschendam maar ook uit Leiden, Wassenaar, Zoetermeer en Den Haag.

„In die steden krijgen gehandicapten nu ook steeds meer mogelijkheden om te zwemmen. Toch verwacht ik niet dat die kinderen de overstap zullen maken. We vormen hier net een grote familie".

De komende tijd wil Riet Geers meer tijd besteden aan haar gezin. Dat is dan ook de reden dat

ze stopt met de zwemlessen op zaterdagochtend. Zoon Ton heeft het Usher-syndroom. Hij is doof en heeft een beperkt gezichtsvermogen. Ton maakt tuigen voor blinde-geleidehonden. „Ik ben nog op zoek naar een schoenmakersmachine die stukken leer van zes millimeter kan stikken".

Haar andere zoon Paul verblijft in een gezinsvervangend tehuis en komt op zaterdagen thuis. „Als hij thuis is wil ik er ook zijn. Met hem ga ik zeker nog wel eens naar het zwembad".